

Салтато, ит. saltato = скачайки — единъ начинъ на свирене при струнитъ инструменти, когато лжкътъ отскача отъ кордитъ — видъ щрихъ, приличенъ на стакато.

Самартини, Джовани Батиста — Samartini, Giovanni Battista — значителенъ инструменталенъ компонистъ, род. 1704 г. въ Милано, умр. 15 ян. 1775 с. т., органистъ въ родния си градъ, и капелмайсторъ на манастира „Св. Мария Магдалина“. Съ своитъ инструментални творби С. оказва влияние върху развитието на сонатната форма и симфонията, и заема въ историята на инструменталната музика едно почетно мѣсто. Той е учителъ на Йоханъ Кр. Бахъ и Глукъ. Писалъ: симфонии, трио-сонати, концерти за цигулка, концерти гроси, църковна музика (псалми, меси) и две опери.

Самартини, Джузепе — Samartini, Guisere — братъ на горния — също инструменталенъ компонистъ, род. 1693 въ Милано, умр. 1770 въ Лондонъ — виртуозъ на обой, живѣлъ отъ 1727 въ Лондонъ, като камермузикдиректоръ на Уейлския принцъ, писалъ: концерти за пиано, „концерти-гроси“, дуети за флейта.

Самински, Лазаръ — Saminsky, Lazare — даровитъ компонистъ и диригентъ, род. 1883 на Кримъ, ученикъ на Римски-Корсаковъ, Лядовъ и Черепнинъ — въ Петербургъ, където е училъ и въ университета, до 1919 живѣе въ Русия, 1920 е диригентъ въ Лондонъ, а на следната година отива въ Ню-Йоркъ, дето има и до сега постоянното си мѣстожителство. Творби: една симфонична трилогия, състояща се отъ 3 симфонии: на „Брѣга“, на „Върха“ и на „Морето“, симфонична сюита „Вигилии“, една четвърта симфония (1931) — за голѣмъ оркестъръ, операта „Юлианъ отстъпникъ“, балетъ-операта „Гайярдата на една весела чума“, балетитъ въ единъ актъ: „Танцитъ на Асуръ“ и „Жалбитъ на Рахила“, „Венеция“ за камеренъ оркестъръ; музика къмъ пиесата на Евреиновъ „Радостната смъртъ“, „Лъжливиетъ день“ — цикълъ 6 пѣсни отъ руския ориентъ — за единъ гласъ и пиано; „Пѣсни на ориента“ за единъ гласъ съ оркестъръ; „Литании на жената“ за срѣденъ гласъ, съ камероркестъръ. Му-

зиката на С. се отличава съ силата и глѣбината на чувството, интензивността и непосредността на израза, разнообразието и въздействието на динамиката, и яркостта на краснитъ и цѣтвететъ.

Санктусъ, лат. sánctus — четвъртата частъ на музикалната меса (гл. т.) въ католическата църква.

Санто, Теодоръ — Szántó, Theodor — значителенъ унгарски пианистъ и даровитъ компонистъ, род. 3 юни 1877 въ Виена, училъ въ тамошната консерватория, Будапещенската академия и при Бузони въ Берлинъ, сега живѣе въ Буда-пеща — приемайки концертни пътувания и въ чужбина. Композиции: три сюити, симфония „Земя и море“ (съ хоръ), „Симфонична рапсодия“ (съ мъжки хоръ и органъ) — за оркестъръ; сюита за виолончелъ и пиано, „Историйка“ — за кларинетъ, флейта, пиано и ударни; операта „Тайфунъ“, една оперета, много клавирни и органови нѣща.

Сарабанда, лат. sarabanda — се нарича единъ старъ испански танцъ, въ широкъ тривремененъ тактъ, съ бавни, изящни движения. Шекспиръ споменува за С-да (въ „Много шумъ за нищо“), като я смѣсва съ курантата, а също и Сервантесъ, обаче, и двамата я отличаватъ отъ шаконата и фолиата. Съ установяването на четиречастната сюита, С-та влиза като нейна трета съставна частъ — между курантата и жигата. Матезонъ е различавалъ три вида С-ди: за танцуване, за пѣне и за свирене.

Саразате, Пабло де — Sarasate, Pablo de — бележитъ цигулковъ виртуозъ, род. 10 мартъ 1844 въ Памплона (Испания), умр. 21 септ. 1908 въ Б Biarritz, едва 7 годишенъ, свири публично, а 10 годишенъ — и предъ кралица Изабела въ Мадридъ, и довежда въ неописуемъ възторгъ, както нея, тъй и цѣлата публика. Изабела му подарява една „Страдивари“ цигулка. Следъ тригодишно учене при Аларъ въ Парижката консерватория, се зарежда въ неговитъ голѣми концертни обиколки; започвайки отъ Испания, той обхожда цѣла Европа, двѣтъ Америки, Индия и изтока — пожеланъ навсякъде голѣма слава. Съвършената му техника, непо-